

„... В едно тяло”

Писмо на Главния Настоятел на Успенците

До Комисията за помощ на управата за Мисията на Изток,

До Отец Беноа Гриер, Провинциален Настоятел на Френската провинция и отговорник за Мисиите на Изток,

До Отец Бернар Луанек, делегат на Провинцията за Мисията на Изток,

До всички сестри и събрата работещи като мисионери на Изток,

До Успенците, така че тази Мисия да стане съставен фактор на религиозната им идентичност.

До Сестрите Облатки Мисионерки на Успението (със съгласието на Главната им Настоятелка)

Разказва се че Владимир, принцът на Киев, недоволен от езическите обичаи, изпратил посланници в чужбина да търсят и проучат идеите и традициите на други вероизповедания. На връщане, вестносите открили пред владетеля си, че единствено и само в Църквата Света София в Цариград, успели да намерят радост и красота: „ Не знаехме дали сме на небето или на земята. Не съществува на света по-голяма красота, несравнимо великолепие...” Може да не бъдем съвсем съгласни с тяхното мнение, но това свидетелство ни помага да разберем, че за верните на Изток, радостта, величието и тържествеността са основна част от християнската същност.

Ако за Бенедикт XVI, традицията на Източните Църкви е толкова важна, то е защото тя обръща вниманието върху едно от важните измерения на християнската мистерия, от което всеки християнин би трябвало да се чувства заинтересуван. Геният на гръцката традиция и този на славянската, допълват гения на латинците. Лишена от тази връзка, Църквата на запад би загубила едно голямо богатство!

Още в младините си, Отец д'Алзон, изучава големите Основатели и Патриарсите на Църквата, както тези на Изток така и тези на Запада, и без съмнение той би споделил същите идеи и убеждения. Следователно, той не е имал трудности да разбере и приеме заявлението, колкото и странно да е то, отправено му от Папа Пий IX на 6 юни 1862.

До началото на Голямата Война, присъствието на Успенците на Изток беше засилено. И дори през комунистическия режим, колко събрата не ще ли продължат, в рамките на възможното

и в съответните, добре познати ни условия, да работят за евангелизацията в Москва, в България, в Румъния, в Югославия ? На Запад, интелектуалната работа продължаваше в Институтите за Византийски учения в Париж, в Нижмежен(Nijmegen), в Атина, благодарение на многобройни събратя изследователи, допринесли за познанието на Източните Църкви.

Но след падането на комунистическия режим, с провъзгласяването за блажени на нашите мъченици в Пловдив, и окуражени от знаците и думите на Йоан Павел II, ние поехме известен брой нови инициативи за съсредоточаване на вниманието ни върху тази екуменична мисия на Изток.

Едно ново определение

От времето на Отец Емануел д'Алзон, до днес делата ни на Изток придобиха голяма важност. Сега благодарение на Френската Провинция, огънят на тези дела не угасва. Тази Провинция предприе доста инициативи, за да окуражи събратя да работят на Изток. На ниво Конгрегация като цяло, също се чувства нова заинтересованост. Да си припомним срещата, състояла се в Рим през 1997, имаща за тема да ни запознае с един от основателите на тази Мисия, Епископ ПетИ– и «Духовните Упражнения от Изток» инициирани малко след това, както и срещите върху Успенците в Русия, проведени в Рим през 2003–. Спомняме си така също и за срещата от Истамбул през 2002, на която Съветът на Конгрегацията заедно с Генералната Началничка на Облатките и нашия събрат Епископ Луис Армел Пелатр, Апостолически Викарий в Истамбул, посети Вселенския Патриарх Вартоломей I , който живо ни окуражи да останем в Истамбул и да продължим нашата екуменична дейност. Тази среща в Истамбул вдъхнови Сестра Клер Рабитс и мен самия за написването на общо писмо за всички сестри и събратя от двете Конгрегации, подтикващо ги за съпричастност. Поне осем събратя отговориха на това писмо и се заявиха отворени към тази перспектива на Мисията на Изток. Работната група, сформирана от Генералния Съвет на Конгрегацията през 2004, работи приоритетно върху три големи досиета, едно от които Мисията на Изток, и изработи известен брой документи, помагачи ни да продължим започнатите вече размишления. Друг аспект е Интернет Сайтът на Мисията на Изток (www.assumptionorient.altervista.org), разработен от общността в Пловдив и позволяващ на по-голяма публика да се запознае с поетите инициативи. И накрая Генералното Събрание през 2005 се спря на тази Мисия като първа от три важни приоритета за цялата Конгрегация: „ Мисията на Изток се вписва в мисионерската и екуменична динамика на Църквата, приоритет за католическата Църква, потвърден и от Бенедикт XVІ... (Приоритета) е поверено ни наследство, първите

Блажени, които Мисията на Изток даде на Конгрегацията ни, ни окуражават да умножим това наследство.” (№ 46 и 48)

От Събранието до сега можем да констатираме, че Папата продължава усилията си за приобщаване между Латинската и Източните Църкви посредством посещенията си в Истамбул, срещата му в Рим с Архиепископа на Атина и цяла Гърция - Кристопоулу (14 Декември 2006), и чрез опитите си да обнови връзките с Руската Патриаршия. Всъщност, дори в Истамбул, той повтори, с други думи, желанието изразено през април 2005: всеки християнин трябва да постави „ екуменичната перспектива на първи план пред всички други

църковни задължения.” (Проповед в Катедралата „Св.Дух”, Истамбул, 1 Декември 2006)

Днес, за да подкрепим усилията на Френската ни Провинция в тази насока, изглежда че е важно да обновим всички организационни сили на цялата Конгрегация около този важен приоритет. Разбира се уважавайки и имайки в предвид способностите и опита на отговорниците на Провинцията, които познават много по-добре от мен развитието и състоянието на тази сложна мисия. Споделям тези няколко размисли и предложения, които имат предимството да бъдат вдъхновени от перспектива за цялата Конгрегация за работа върху въпроса.

„Виждането” на отец д'Алзон и „реализмът” на отец Галабер

Идвайки във Ватиката сутринта на 6 юни 1862, отец д'Алзон, съвсем не си представяше, че ще изпрати мисия в България; той по-скоро мислеше за Йерусалим и Сирия. Но въпреки всичко, отец д'Алзон, прие призива на Папата на сериозно, той смяташе всъщност, че волята Божия се проявява посредством думите на Светия Отец, дори и да не е по съвсем ясен начин. Той ги разбра като призив за обнова на единението между Изтока и Запада. – За него преди всичко трябваше да се работи за „обръщането” на Православните към католическата църква, подпомагайки първом „Униатите”, тоест православните обрънали се вече към Католицизма. Ето виждането на отец д'Алзон и първите му идеи върху стратегиите и начините на реализирането им.

Но отец д'Алзон знаеше малко неща за конкретната реалност на Изток. Изправен пред тази трудност, той поставя въпроса пред Генералното събрание през Септември 1862, на което отец Виктор Галабер се представя като доброволец за основаването на тази мисия. За да облече в плът своите виждания, отец д'Алзон поверява мисията на този събрат, на който дава пълното си доверие.

Малко след това, 1 Декември 1862, Отец Галабер, ще напусне Франция за да се отправи към Цариград. И накрая за да може по-обстойно да го съветва, самия отец д'Алзон ще прекара периода от 21 Февруари до 16 Април 1862 в Цариград.

Нямам намерение да разработвам вижданията на отец д'Алзон, нито да се спирам подробно над това, което той открива в Турция. По-скоро бих желал да спомена, започвайки с това, две важни основи на всяка апостолическа дейност. Една евангелска мисия е водена от една идея (виждане на нещата) и от конкретната реалност. Трябва да се вземат под внимание тези две измерения: те създават помежду си напрежение, което би било изключително плодотворно. **Виждането**, ни подканва към неща надминаващи възможностите ни, надминаващи актуалните перспективи, които са необходимо ограничени. Виждането и идеите са тези които запалват огъня на амбициите ни и ни подкрепят в моменти на трудност и на премеждия. Те са в основата на силите на тези, които преживяват гонения и са подложени на мъченичество. **Реалността** ни подтиква да сме внимателни към реалните нужди на конкретния мъж или жена и да държим сметка за непредвидените възможности, за нещата

които не сме дори си представяли. Реалния свят е този, който Бог ни дава в момента и който ни подтиква да обичаме.

Нашата „Реалност” днес

Бихме могли да мислим, че цветущата епоха на Източната Успенска Мисия принадлежи на миналото. Комунизмът, без съмнение, изигра важна роля в упадака и унищожаването ѝ, но бихме могли да намерим и други причини. Днес това което наричаме „вдъхновяващ мит”, не подканва много духовници, желаещи да отдадат живота си на тази Мисия. В същото време известен брой от братя и сестри съставят държащ се „остатък”, верен на работата и ангажиментите ни на Изток. Те са подканени да се съсредоточат над различни наложителни нужди на местното население: енорийска дейност, социални дейности, катехизис, пасторална дейност за звания и обучение, грижи за училища, работа сред бедните и мизерстващи групи от населението. Нашите общности са присъстващи в Румъния, България, Истамбул, Иерусалим, Москва и Атина. На тези места ние поддържаме, усилено, контакт с Източните Църкви, както и с мюсюлманското население в Истамбул. Каквато и да е днес мисията, която Господ желае да ни повери, неимоверно тя ще се различава от „величественото” ни минало в тези места, тя ще бъде скромна. Но важното днес е да си поставим като основен въпрос : Как тази мисия може да остане вярна на виждането на отец д'Алзон отпреди почти век и половина до сега ?

Зовът и „виждането” ни днес

Оставайки чувствителни към реалността днес, и по-специално изпълнени с внимание към нашите братя и сестри, работещи на Изток, важно е да запалим наново пламака горящ някога в душата на отец д'Алзон и подтикващ го да посвети всички тези ресурси и внимание на една мисия, която не познаваше и от която не разбираше много неща. „Зовът” ми изглежда ясен. Той ни е отправен още от Втория Ватикански Събор, подновен от Йоан Павел 2, и сега затвърден от Папа Бенедикт 16. Този апел ни идва така също и от Вселенския Патриарх. И този зов се основава на факта, че нашите конгрегации са основани в голяма степен за тази мисия. С опитът от цяло столетие и половина, ние сме признати в Църквите както на Изток така и на Запад като „експерти” за Изтока. Не от сляпа гордост казвам че малко религиозни конгрегации имат нашия теологичен и пасторален опит в тази насока!

Въз основа точно на този зов трябва да се формулира „виждането” ни днес, което ще ни позволи да работим по-лесно и да се ориентираме в сегашната „реалност”. Тук не става въпрос за зов да се отправим към едно място-Източна Европа, по-скоро да работим за една идея : желанието изразено от Христос след Възкресението в Горницата където се бяха събрали учениците (виж Йоан 20, 19...), идеята за екуменизъм, „ пълното и показно единение на всички последователи на Христа” (както каза Папа Бенедикт XVI) и по-специално единението с Източната Църква.

Реалистична стратегия за реализация на това виждане

С възможностите, които имаме (по-големи от тези на отец д'Алзон, но скромни все пак), ние не можем да правим всичко наведнъж, дори е възможно и да не удържим това което работим в момента на всички тези места, в които сме присъстващи. Трябва да направим избор, днес и в дългосрочен план, да предприемем решения днес, които са с перспектива за в бъдеще.'

Ако сме наясно с общото виждане и ангажирани в него, тоест за екуменичната идея относно Източната Църква, изглежда ми, че проекта в Букурещ, отработван от Френската Провинция вече в продължение на няколко месеца, заслужава пълното ни внимание и отдаване на енергия и ресурси по изключително приоритетен начин. Това, което виждам на първи план в този проект, ме учудва със своята скромност и реалистичност. Той е много обещаващ и може да изиграе важна роля на местно ниво, но и за цялата Успенска Мисия на Изток. Тук важното е също, че става въпрос за проект, изключително конкретен, с ясна стратегия, и вдъхновен от една идея с обширен диапазон на виждане. Този проект би позволил на Успенците да бъдат присъстващи по доста вииден и изразителен начин сред средите на Православието.

Всъщност става въпрос за възобновяването на Успенка общност в Букурещ (на ул. Кристян Тел), в къща построена някога от нашата Конгрегация (през 1936г.). Идеята е да се създаде екуменичен център и да се инсталира Библиотеката с всичката ѝ книжнина от Френския Институт за Византийски Учения.

Когато чух за първи път да се говори за проекта, веднага си представих екуменичното общество на Ензо Биянки в Боз (Италия) и започнах да мечтая да видя един ден подобна общност в Букурещ, но с Успенски дух и съставена от православни и католически членове. Тази общност би била нашата първа къща, с дух на братолюбие (най-важният аспект на екуменичната мисия) и живот на обща молитва, която да бъде отворена за посетители от двете големи християнски традиции. Така събратята в нея биха могли, в посредством техните възможности и знания, да се посветят на екуменични изследвания и обучение, както и в пасторална дейност и социални инициативи с други християни.'

Наблягайки само на този проект, може би изглежда, че не виждам достатъчно и другите наши общности на Изток. Но аз не говоря достатъчно за тях с цел да съсредоточа вниманието върху този главен проект, тъй като, за да може той да се осъществи, мисля, че е важно да не разпиляваме взора си навсякъде, говорейки за всичко наведнъж. Но изглежда ми ясно, че всички усилията в полза на екуменична мисия в солидна общност в Букурещ, ще допренесе, най-малкото недиректно, за окуражаване на усилията ни и в общностите в Москва, Пловдив, Румъния. По-конкретно, общността в Букурещ би могла да се превърне в обединителен център за усилията на всички общности на Изток. Разбира се, трябва да размислим и върху връзките, които биха могли да съществуват помежду всички общества, така също и върху проектите за в бъдеще.

Нищо не споменах още и за междурелигиозния диалог, който заедно с екуменизма, Генералното Събрание определи като един от петте най-големи преоритети за Конгрегацията (виж Генерално Събрание, Акт № 12-14). Очевидно е, че междурелигиозният диалог е

неотложна нужда днес: не можем да го оспорим. Но как бихме могли да отговорим по реалистичен начин? За отбелязване е, че когато Генералното събрание избра Мисията на Изток като първи приоритет, акцентът беше сложен върху екуменичната мисия към Православните Църкви. Събранието, може би реализира, че Успенците притежават реални познания в тази насока, докато познанията ни относно междурелигиозния диалог са все още ограничени. Не трябва ли да сме реалисти? На ниво апостолически проект, ми изглежда, че трябва да уважим каризмата на един събрат, който бе се почувствал подтикнат да се специализира в тази област на междурелигиозен диалог и да го окуражим в тази насока. Но дори според мнението на бившия председател на Понтификалния Съвет за Междурелигиозен Диалог, Епископ Микаел Фитджералд, ние Успенците, с опита, който имаме, можем много успешно да работим заедно с локалните църкви в усилията им за диалог между религиите. Това би ни позволило да останем съсредоточени върху нашата първоначална грижа, тоест отношенията ни с Църквите от Изток.

И на края, тази стратегия не казва нищо относно Иерусалим. Тук става въпрос, според мен, за една мисия за цялата общност (и защо не за цялото семейство на Успенците), която поставя акцента върху Словото на Бога и върху мястото, където това Слово е докоснало земята, и после относно и отношенията ни с Евреи, Православни и Мисюлмани, които се намират в Светите Места.

Сега как да вървим напред?

Без да бяха необходими много дискусии, делегатите на Генералния Капитол, дошли от всички континенти стигнаха до съгласието да превърнат Мисията на Изток в един от трите преоритети на цялата Конгрегация. Духовниците, ангажирани в тази мисия са щастливи от този факт, също както и провинциалът на Франция, който е пряко отговорен за развитието на тази мисия. Но Капитолът избра тази мисия като приоритет за Конгрегацията като цяло. За тези, които не се намират в Източна Европа и не отговарят за тази мисия и за тези, които са твърде далеч от тази православна реалност, какво може да означава този приоритет, най-вече когато местните нужди са толкова спешни?

Бидейки твърдо убедени във важността да бъдем силно присъстващи в нашите култури и местните ни Църкви (многого дарове, за които темата на Капитола говори), участниците в Капитола също така осъзнаваха необходимостта да преминат границата на местните им култури и интереси. (виж Акт №123). И всичко това, за да обогати нашия опит и да задълбочи познанията ни за различните култури и начини за възприемане на света ("едното тяло" от темата на Капитола). Да дадем на глобализацията човешки образ е път към по-голям мир и хармония между културите и народите.

В този дух може да се възприеме приоритетът, в който привръщаме Мисията ни на Изток, дори за тези, за които този приоритет е чужд на техния всекидневен опит и на техните обичайни апостолически проекти. За нас, християните, има също и друг мотив, който е

изразен чрез образите на прегърналите се апостоли Петър и Андрей. Тези два апостола представляват двете традиции, които образуват основите на нашата християнска вяра, тези на Изтока и на Запада. Има също и друг образ, който виждам всеки път, когато влизам в Базиликата Свети Петър. Кулминацията при обхождането на Предната част на Базиликата е витражът със Светия Дух, който се издига над символичния трон на Свети Петър. Той е носен от четири отци на Църквата: двама от Запада (Августин и Амброзиян) и двама от Изтока (Йоан Златоуст и Атанас). Тези икони говорят ясно: двете традиции са сърцето на нашата вяра; не можем да бъдем пълноценни християни, без да се потопим в тези две основни традиции и в историята, теологията, духовността, изкуството и музиката, които те изразяват.

Тогава как да вървим напред с този приоритет на Генералния Капитол?

Първото усилие би трябвало да бъде да разширим нашата духовна и теологична култура в Конгрегацията и да приемем не само гледните точки, които принадлежат на нашата култура и които ни са присъщи, но също така и “Другата” основна традиция на християнската вяра, тази от Изтока. Тази традиция е вече част от нашата идентичност и нашата история като Успенци, но трябва да стигнем по-далеч. Как да го направим?

- Още от началното на времето в Новициата, трябва да въведем богупосветените лица в историята на мисията ни на Изток. (виж глава, Акт № 57). Това може да задължи духовните наставници на новистите да се запознаят с тази история, за да могат да я предадат на език, който да бъде разбираем за новистите. Генералният Съвет създаде екип, който в момента приготвя книга за тази мисия; тя ще бъде приведена на основните езици за Конгрегацията. Тя ще съдържа библиография, по-голямата част от която на френски, с която лекторите ще могат да си служат, за да се подготвят. Приканвам ги да допълнят тази библиография с произведения, написани на по-достъпни за новистите езици.
- По време на годините на теологическото обучение, нашите млади теолози би трябвало да се интересуват, доколкото им е възможно, от учението на Августин, Златоуст и на другите отци от двете традиции. Трябва да ги окуражавате да изучават теологичните въпроси, които улесняват задълбочаването в тези традиции и запознаването с актуалните екуменистични въпроси.
- Генералният съвет в момента организира сесия за международно обучение (първата ще се състои в Пловдив през август/септември 2007), открита за всички монаси и свещеници на Конгрегацията и за сестрите Облатки, за да ни въведе в по-доброто познание на Източната църква и актуалната екуменична ситуация (виж глава Акт № 59).
- Всяка местна общност може да направи Изтока присъстващ по конкретен начин: запазвайки почетно място на иконите в къщата и параклиса (те ще ни дадат възможност да отговорим на учудването на посетителите, говорейки им за нашите дейности на Изток), създавайки малка библиотека с произведения, относно православната църква, организирайки чествания на важните моменти от Източния литургичен календар и чествайки по специален начин празника на нашите братя мъченици- 13 ноември (досието за обичайните чествания ще бъде предложено на Ватикана за одобрение).

Второто усилие, за да осъществим този приоритет от Генералния капитал е да подпомогнем създаването на международна общност в Букурещ. Това е само една стъпка, но много важна стъпка за обновяването на мисията ни на Изток като цяло.

Да подпомогнем тази мисия не означава просто да помогнем на една провинция, която сама не успяваше да осъществи изграждането ѝ или да отговори на нуждите на населението в страната. Всъщност има го и това, но има много повече. Става дума за първа стъпка за повторно изграждане, в нов исторически контекст, на нашата екуменична мисия близо до Източната църква и да отговорим на призивите на папите Йоан Павел II и Венедикт XVI в полза на нашата мисия. В това послание трябва да има призив към всеки Успенец (и към Облатките Успенки, ако имам позволение да го направя), чрез Генералния настоятел, заедно с провинциала на Франция да размислят за ролята, която биха могли да играят в тази нова общност. Този призив е адресиран към всеки Успенец- духовно лице или мирянин: към тези, които биха могли да бъдат част от тази общност (за дълго време или като доброволци) и за Настоятелите, които може би ще размислят да оставят един или друг от тяхната подпровинция да замине. Това е призив към хора, които са приели присърце грижата за единството и мечтаят за единство и хармония между Христовите ученици, със съзнанието, че така работят за мира. Това е призив към духовници, притежаващи талант на проповедници, артисти, музиканти, теолози, ръководители, организатори, умеещи да живеят по братски в общност. Има малко таланти и компетентности, които няма да са нужни при изграждането на тази нова общност. И тъй като става дума за велика кауза на Църквата днес, вярвам, че Светия Дух ще преобрази сърцата на някои от вас, които в момента четете това послание.

Третото усилие, което трябва да положим, за да наблегнем на този приоритет на Капитола се състои в това да бъдем внимателни към привличането, които някои биха могли да изпитат към една или друга от нашите общности на Изток, особено ако това е с перспективата да задълбочи нашите контакти с православната църква. В това отношение някои от нашите общности предлагат интересни възможности: Москва, разбира се, но също така Пловдив (България), Блаж (Румъния), Атина и Истамбул. По-конкретно те ще имат нужда от помощ, за да отговорят на искането на Капитола (Акт № 61) да организират сесии, или да проповядват върху източната традиция и духовност. Още веднъж нуждата от такъв призив, дори за тези общности, не е пряко свързан с конкретните нужди на тези местни църкви (впрочем много местни църкви по света могат да кажат много повече относно това) , но този призив трябва да бъде принос към екуменичната мисия, която Светия Отец (така както и Патриарха) ни призова да поставим “на първо място на нашите църковни задължения”.

Нека тези, които се осмеляват да повярват, че биха могли да направят нещо за тази мисия да се свържат с о. Беноа Гриер, Провинциал на Франция, или със мен самия, за да задълбочат своите размисления.

Заклучение

Ако пишеш това послание, първо се обърнах към Комисията към правителството за помощ за Мисията на Изток, към Провинциала на Франция и към неговия делегат за тази Мисия, това е първо, за да им благодаря, че приеха присърце тази мисия с толкова много вяроност, ентузиазъм и съзидателност. Те не са единствените, защото Капитолът превърна тази мисия в приоритет на цялата Конгрегация. Сега цялата Конгрегация е приканена да стигне до конкретни решения. Със светлината на Светия Дух и с помощта на Божията майка, семейството на Успенците ще остане вярно на наследството, което е получило и ще обновява този ангажимент, заради каузата за единството, толкова желано от Христос.

Ришар Ламуру, успенец

Генерален настоятел

6 януари 2007

Богоявление
